

Homilia del Papa Francesc en la benedicció Urbi et orbi

El Papa ha resat per la pandèmia de coronavirus que afecta el món i ha demanat al Senyor que beneeixi “el món”, doni salut “als cossos” i consoli “els cors”. Al final de la celebració, ha fet la benedicció "Urbi et orbi".

28/03/2020

Homilia completa del Papa Francesc en el moment extraordinari d'oració per la pandèmia del coranovirus

Ciutat del Vaticà

Divendres, 27 de març de 2020

«Arribat el capvespre» (*Mc* 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres han cobert les nostres places, carrers i ciutats; s'han ensenyorit de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: palpita a l'aire, es nota en els gestos, ho diuen les mirades. Ens sentim espantats i perduts. Igual que els deixebles de l'Evangeli, ens ha sorprès una tempesta inesperada i furiosa. Ens hem adonat que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps,

importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi som tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: “ens enfonsem” (cf. v. 38), també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascú pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el que és difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell roman a popa, justament a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i la bullícia, dormia tranquil, confiat en el Pare — és l'única vegada a l'Evangelí que Jesús apareix dormint—. Després que el despertessin i que calmes el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem d'entendre-ho. En què consisteix la falta de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però mirem com l'invoquen:

«Mestre, no t'importa que ens enfonsem?» (v. 38). *No t'importa*: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els parava esment.

Entre nosaltres, en les nostres famílies, la cosa que més mal ens fa és quan sentim dir: “És que no t'importo?”. És una frase que fa mal i desferma tempestes al cor. També haurà sacsejat Jesús, perquè li importem més que a ningú. De fet, una vegada invocat, salva els seus deixebles desconfiats.

La tempestat desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquelles falses i supèrflues seguretats amb què havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens

mostra com havíem deixat adormit i abandonat allò que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempestat posa al descobert tots els intents d'encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquestes temptatives d'anestesià amb aparents rutines “salvadores”, incapaces d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria de la nostra gent gran, privant-nos així de la immunitat necessària per fer front a l'adversitat.

Amb la tempestat, ha caigut el maquillatge d'aquells estereotips amb què disfressàvem els nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar; i ha deixat al descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, aquesta tarda la teva Paraula ens interpel·la i es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimes més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobejosos de guanys, ens hem deixat absorbir per les coses materials i trastornar per les presses. No ens hem aturat davant les teves crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem sentit el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant a mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitades, et supliquem: “Desperta, Senyor”.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens fas una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó el fet d'anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida

urgent: «Convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor» (Jl 2, 12). Ens fas una crida a prendre aquest temps de prova com *un moment d'elecció*. No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el temps per triar entre allò que compta veritablement i allò que passa, per separar allò que és necessari d'allò que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar tants companys de viatge que són exemplars, ja que davant la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i generosos lliuraments. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones comunes —correntment oblidades— que no apareixen a les portades dels diaris i de les revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sense cap mena de dubte, estan escrivint avui els

esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes als supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol. Enfront del sofriment, en què es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem l'oració sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (*Jn 17, 21*). Quanta gent, cada dia, demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no sembrar el pànic, sinó la corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis, àvies i docents mostren als nostres nens, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, alçant mirades i impulsant l'oració. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. L'oració

i el servei silenciós són les nostres armes vencedores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». El començament de la fe és saber que necessitem la salvació. Sols no som autosuficients; sols ens enfonsem. Necessitem el Senyor com els antics mariners les estrelles. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Lliurem-li els nostres temors, perquè els venci. Igual que els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no es naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en una cosa bona tot el que ens passa, fins i tot les coses dolentes. Ell porta serenitat en les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida mai no mor.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i a activar aquella solidaritat i esperança capaç de donar solidesa, contenció i sentit a

aquestes hores en què tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per despertar i avivar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat sanats i abraçats perquè res ni ningú ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament en què estem sofrint la falta dels afectes i de les trobades, que experimentem la manca de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No apaguem la flama fumejant (cf. *Is* 42, 3), que no emmalalteix mai, i deixem que revifi l'esperança. Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats del

temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per donar espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tots puguin sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per allotjar l'esperança i deixar que sigui la que enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a tenir cura de nosaltres i dels altres. Abraçar el Senyor per abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança. *«Per què teniu por? Encara no teniu fe?»*. Benvolguts germans i germanes: Des d'aquest lloc, que narra la fe pètria de Pere, aquesta tarda m'agradaria confiar-vos a tots al Senyor, a través de la intercessió de la Mare de Déu, salut del seu poble, estrella de la mar tempestuosa. Des d'aquesta

columnata que abraça Roma i el món, descendeixi sobre vosaltres, com una abraçada consoladora, la benedicció de Déu. Senyor, beneeix el món, dona salut als cossos i consola els cors. Ens demanes que no sentim temor. Però la nostra fe és feble i tenim por. Mes tu, Senyor, no ens abandonis a mercè de la tempesta. Repeteixes de nou: «No tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, juntament amb Pere, “descarreguem en tu tot el nostre aclaparament, perquè Tu ens cuides” (cf. 1 P 5, 7).

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/homilia-
benedicchio-urbi-et-orbi-papa-francesc-
coronavirus/](https://opusdei.org/ca-es/article/homilia-benedicchio-urbi-et-orbi-papa-francesc-coronavirus/) (18/03/2026)